

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Societatis Iesv Sive Propvgnacvlvm: Pontificum,
Conciliorum, Cardinalium, Antistitum, nec non
Imperatorum, Regum, Principum & aliorum Virtute,
Religione, omniq[ue] Literatura illustrium (etiam ...**

Gomez, Cristobal

Antverpiæ, 1681

Guilielmus Babarus n. 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38486

Sabaudia
Ducis in
Societatem
beneuolen-
tia.

3. A CAROLO EMANVELE Sabaudia Duce Serenissimo, qui scripto testatum reliquit, ut omnibus de summa sua erga Societatem beneuolentia constaret, Tota sua Ditione velle omnium Nostrum capiti æquè ac suo cautum esse. Hec tantus Princeps in Annalibus Societatis anno 1612. fol. 139. in quibus non maiorem de Ea existimationem euulgare potuit.

Pauor infi-
gnis Bava-
ria Ducis
in Socie-
tatem.

4. A GVILIELMO Bavarie Duce, qui cum vidisset mærorem, & metum Societatis ex immutato Sixti Pontificis animo erga illam, ita hac de causa laborauit, ac si de toto eius ageretur Dominatu: literas ad Pontificem sua manu has dedit, fauore insigni plenæ in Societatem. Beatissime Pater. Præclara venerandæ Societatis IESV in Catholicam Religionem merita, eiusque in his

Litera ad
Pontificem
eius ma-
nu scripta.

Germaniæ partibus, vel restituendæ, vel conseruandæ labores, ac studia nouis quotidie occasionibus, felicibusque successibus sic à Deo benedicuntur, ut non raro diuinam Prouidentiam in illis ego quidem suspiciam, ac deprædicem, qua calamitosis hisce temporibus Ecclesiæ à Deo missi, strenuos in illa, summeque necessarios se operarios exhibent: mihi vero, terris ac populis meis, quibus hisce Patribus, illorumque laboribus frui contigit, plurimum gratuler, nihil magis exoptans, quàm vt Institutum adeo salutare faciem illam

In quibus
Societatem
laudat, ac
filios.

constanter retineat, qua non parum Christi sponsa Ecclesia hæctenus recreata, nouoque fœtū multiplicata fuit. Quod propter Apostolicæ Sedis robur, quo hæc Societas, & Religio firmata est, felicemque eius Institutum cursum semper mihi firmiter persuasi, neque nunc quidem secus vt accidat, diuinam bonitatem permissuram confido. Patrum vero qui in his partibus rei Christianæ dant operam, contrarium quemdam timorem non absque animi mei molestia his ipsis diebus ex ipsismet didici, cum de nescio qua innouatione in eorum Instituto forte facienda dolentes mihi significarent, atque ad eam nouitatem induendam Sanctitatem Vestram à quibusdam non parum incitari. Quoniam verò Sedis Apostolicæ auctoritate, & defensione, vel vnica eorum Societas in pri-

Et instituti
rationem
defendit.

maua

maua sua integritate, puritateque haectenus perstiterit: & contra quoscumque eam impugnantes, vel in dubium ipsum Institutum vocantes se tutata sit, quo animo iam esse; quidve sibi polliceri debeat, cum Sanctitatem Vestram Institutum aggredi, & mutationem in eo facere velle intelligant. Ego vero Beatissime Pater, non tam Patrum istorum nomine, quibus tam propter fidelem, quam mihi, populisque subiectis nauant operam plurimum debeo; quam propter religionem ipsam Catholicam illis in his partibus potissimum innitentem, pro mea erga Sedem Apostolicam obseruantia; & tranquillitate Ecclesiae status, zelo, ac desiderio, non possum non Sanctitati Vestrae debita cum reuerentia, animique submissione aperire qualemcumque huius Ordinis Societatis hoc tempore perturbationem, absque euidenti religionis Catholicae in his partibus detrimento accidere non posse. Quae ex eorum Instituti immutatione, vel innouatione non tam ipsorum Patrum affirmatione, quam mea quoque sententia, maxima cum sit futura, eam Sanctitas Vestra pro suo erga Christi Ouilis amore, ac studio praecauere ut velit, etiam atque etiam submitte rogo. Illud praeterea perpendere, ex Instituti Societatis per Sedem Apostolicam hoc tempore innouatione, vel aliqua mutatione, tum frigidus in Germania nostra Catholicos, tum obstinatos Haereticos, in concepta contra Ordinem Societatis opinione non parum confirmandos fore. Qua Catholici dissolutiores, praesertim Ecclesiastici, virtutum splendorem, & vitae exemplum horum Patrum non ferentes, cum in vita, & moribus eorum nihil carpere, & reprehendere possint: Institutum ipsum, eiusque procedendi rationem in dubium vocare solent, Ordinisque Societatis dilatationem in his partibus impedire ea ratione, vel a se hanc Religionem arcere conantur. Qui tamen facile Sedis Apostolicae auctoritate, qua Religio haec Clericorum Societatis IESU iuxta totam suam rationem sibi propriam, & primo Institutam, & toties postea per summos Pontifices, ut etiam

per Sacrum Concilium Tridentinum approbata fuit, repressi haecenus fuerunt. Hæretici verò nonnulli ab alijs Hæreticis, qui Iesuitas & ipsi vocant fidelissimos, & iuratos Papæ defensores, & Ministros proclamant, & propterea cane, & angue peius oderunt dissentientes: inter alia quæ contra Societatem perperam effundere solent, Iesuitas nec Catholicos quidem, sed nouam quandam sectam esse apud suos pronuntiant. Quantum iam Beatissime Pater, vtrique dispari ratione licet, in perniciosa sua, falsaque opinione confirmabuntur, si intelligant Societatis Institutum in dubium à sanctitate Vestra vocari; quædam in illa innouanda, & immutanda esse. Quam gaudebunt in Sinum suum religionis Catholicæ, huiusque Societatis aduersarij? Cum luctu quidem Societatis, detrimento verò Ecclesiæ, pro qua tam fideliter hi Patres laborant, vitam quoque & sanguinem pro illâ exponentes. Accertè Sanctitas Vestra mihi credat, nihil periculosius Ecclesiæ in his partibus excogitari hoc tempore posse, quam si Patres Societatis in suis functionibus, quas iuxta suum Institutum pro Ecclesiæ bono hic exercent, remitterent, aut propter mutationem in eorum Instituto factam, cum pristino Societatis spiritu, ac feruore illas non obirent. Cum propterea Societas hæc erga Sedem Apostolicam in eius auctoritate apud quoscumque ex peculiari Instituti sui ratione tuenda, & persuadenda fidelissimam se haecenus exhibuerit; vt tum Regna, & populos ad illius obedientiam & subiectionem adduxerit, tum Principes quoque Catholicos ad debitam erga eandem obseruantiam, & ad deuotionem permoerit, nec in hoc genere finem faciat: ac nisi Sedis Apostolicæ per ipsam auctoritate magis, magisque amplificata, crescere se non arbitretur, omnem vicissim ab eadem Sede protectionem mereri videretur, qua non tantum à Sanctitate Vestra ipsum Institutum omnem erga se fauorem, Apostolicamque benignitatem experiatur, verum etiam Sanctitatis Vestræ auctoritate ora ei obloquentium, vel quid noui contra illud à

tot

tot summis Pontificibus confirmatum molientium retundantur. Quare Beatissime Pater submissè iterum rogo hocce Religionis Catholicæ in his partibus fere vnicum præsidium, laudabilem hanc Societatem, ea ratione tueri nobis, vt velit, ne circa eius salutare, totique Ecclesiæ proficuum Institutum vlla ratione perturbari, vel contristari eam sinat: quin potius id suorum Prædecessorum exemplo in sua pristina integritate conferuando, ac tuendo, fructu, & incremento Religionis Catholicæ ex eorum ministerio plurimum se gaudere declaret. Neque enim latebit Sanctitatem Vestram similia contra Societatem ab aliquibus parum bono zelo ductis apud alios summos Pontifices esse tentata aliquando, mutationemque, seu nouitatem in Societatis Instituto valde sollicitatam fuisse. Quæ tamen sanctissimi Pontifices altiore intellectu ponderantes, parum ad Ecclesiæ vtilitatem accommodata intellexerunt, & loco nouitatis petitæ ipsum Institutum, totamque illius rationem, nulla in eo mutatione facta, de nouo confirmarunt, pluribusque priuilegijs ornarunt. Quod item à Sanctitate Vestra pro flagranti ipsius boni communis desiderio mihi pollicebor, & communem tum Religionis huius, tum Principum Catholicorum in his partibus consolationem in hac causa humiliter expectabo. Sanctitati Vestræ me perquam humillimè, omnesque meos commendans. Datae Monachij 29. Martij 1589. Sic ad literam referuntur hæc literæ Part. 5. Hist. Soc. Tom. 1. lib. 9. n. 22.

5. AB OCTAVIO *Parmensi Duce Clarissimo, qui falsis præoccupatus sermonibus aduersus Societatem, acerrimè Collegio Parmæ constituendo semper obstiterat, mirè tandem mutatus, Ioanni Guerra Collegij Mutinensis Reçtori Parmam accersito, aperto capite, valdeque commotus hæc verba locutus.* Tamenli (inquit) doleo Pater, quod morbus Comitum mihi Charissimi causa tibi Parmam veniendi fuerit, tamen aduenisse te summè lætor, quod in salutem animæ meæ, meique huius populi aduentum istum video destinatum à Deo fuisse. Ac priusquam alia dico, ex
Te,

Parmensis Ducis miram in Societatem mutationem.